Среда 24. Августа **Један број 10 пара д.** 1894. год. — Број 7.

СРПСКИ ФИГАРО

Претплата за Србију износи:

на месец . . . . . 2 дин.
„ три месеца . . . . . 4 „
„ пола године . . . . . 7 „
„ годину . . . . . 12 „

За разношење по Београду додаћује се 50 п. д. месечно.

За стране земље:
на годину 32 динара у злату.

Претплата у унутрашности и на страни полаже се код месних пошта.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ:
СВАКОГА ДАНА
СЕМ ДАНА ИЗА НЕДЕЉЕ И ПРАЗНИКА

УРЕДНИШТВО и АДМИНИСТРАЦИЈА
У БЕОГРАДУ
НА УГЛУ БАЛКАНСКЕ И АВАЛИНСКЕ УЛИЦЕ

Сарадницима се даје саразмерни хонорар

Рукописи се не враћају

ОГЛАСИ
рачунају се по месту које заузимају према квадратном сантиметру.
На првом месту кв. см. . 8 п. д.
Између текста кв. см. . 15 п. д.
На четвртој страни . . 5 п. д.
За огласе који се више пута уврштују даје се рабат. За ситније огласе месечна претплата. Државна такса за сваки оглас по 20 пара дин.

Препродавцима даје се проценат

Писма неплаћена не примају се.

На молбу многих наших читалаца, удесили смо, да од учесашњег броја штампамо роман *„Мисирске Приче“* на свакој страни листа, у место досадањег начина на последње две стране. Овај нови начин много је згоднији и због сечења романа и због повеза самога листа.

ЈЕ ЛИ ИСТИНА?

Још нам је у живој памети оно опште изненађење, кад у лето 1890-те године изађоше султански берати са којим се постављају владике бугарског егсархата у класичним старим српским областима — у Старој Србији и Македонији....

У то је доба био убијен чувени поп Стојан....

А с тим упоредо су се појавила арнаутска зверства по Старој Србији, о којима је и сам ондашњи владин орган „Одјек“ доносио страшне ствари....

Сва наша штампа устала је сложно да брани интересе српске народности и за то се сазвали зборови Старо-Србијанаца и Србо-Македонаца да даду израза народним осећањима...

Стари није била давно — сећамо се, како се том приликом сипала ватра на Бугарску и како се слали телеграми у Петроград руском цару, с молбом, да благоизволи порадити да султан — *оновове* своје берате издане бугарским владикама! Усамљени гласови, који су се дизали противу такове кракелерске политике — били су брутално угушивани!

Тако је било у јавности.

Али шта се радило — иза кулиса, то се за онда није знало.

*

Свакоме мисленоме човеку морало је доћи чудно: су чим је Бугарска могла у 1890. години да постигне онакав политички успех, који је Стамбулов постигао са издејствовањем берата за бугарске владике?

Јер опште политичке прилике у оно доба нису биле такове, да је Отоманска Порта могла имати важних разлога да излази на сусрет бугарским тежњама. Сем тога, време је било и сувише кратко, да би се могло заборавити на усрдан дочек који је од стране Ђ. В. Султана био указан при доласку и пролазу кроз Цариград Узвишеног Родитеља нашег владајућег Краља и Господара.

Истина, не деликатно понашање једног младог српског дипломате, према ондашњем султановом посланику у Београду, а искреном српском пријатељу Зија-беју, није било таково, да би било кадро да потенцира његову наклоност према Србији, — али и Зија-беј и Његов Узвишени Суверен могли су знати, да за неквалифицирано понашање једног суј етног младог човека не може бити одговорна цела Србија, а најмање сама српска народност.....

Па ипак је било дозвољено, да бугарски пропагатори ашићаре, сеју забуну и окраву међ српском народношћу у Старој Србији и Македонији.

И још уз то се, са турске стране, у службеном битољском листу тврдило: да *у Македонији нема* Срба!

А разуздани Арнаути таманили су српски живаљ по Старој Србији.

Шта је могло да буде иза тога?

*

Сад је ствар објашњена.

У свом разговору, који је недавно Стамбулов имао са једним изаслаником „Франкфуртских новина“, Стамбулов се изразио овако:

„Моја политика јасна је. Ја сам са Турском стајао у entente toute cordial и чак сам био у савезу с Румунијом. Оне предлоге, које су ми Србија и Грчка пре четири године чиниле о **подели Македоније нисам могао прихватити. Шта више, ја сам ставио Турској до знања, да Србија и Грчка намеравају да упадну у Македонију!“...**

Превод овог целог Стамбуловљевог разговора изашао је у недељном броју овд. листа „Видела“, и „Одјек“ је имао времена да о овој важној ствари каже своју реч.

И он је, у свом броју од уторника није казао, и ако се иначе, у опште дотакао овог Стамбуловљевог говора.

*

Је ли могуће да је ондашња влада Краљевине Србије чинила *овакове* предлоге Стамбулову, — оном истом Стамбулову, кога су, листови наклоњени ондашњој влади, са свом жестином нападали?

То је питање које ми, као српски органи стављамо „Одјеку.“

И „Одјек“ је дужан на ово одговорити, и то што пре, без икаквог увијања, него чисто и јасно:

Је ли истина што Стамбулов износи о предлозима ондашње српске владе у погледу поделе Македоније, — или није истина?

Па кад „Одјек“, као надлежан за то одговори, — онда ћемо казати нашу завршну реч по овом важном питању.

Шарски.

НАШ КРАЉ У ВЛАСИНИ

Новине су јавиле да је Његово Величанство, наш Узвишени Краљ и Господар похолио Власину.

И то је било све. Никакових даљих појединости нисмо имали прилике да читамо.

Наш Узвишени Краљ и Господар, за време свога боравка у Нишу, у неколико маха је правио дуже или краће излете. Па ипак не нађе се нико да о томе што пошље којим нашим новинама. О томе не читасмо ништа — ни у самим службеним новинама!

А имало би шта да се каже!

За цело — не појамна ствар!

Могли би о овом нехату рећи коју више, — али се од тога уздржавамо из појамних разлога.

Да би се видило, како би се имало шта писати, ми преносимо чак из — *новосадског* листа *„Нашег Доба“* веома лепо написан извештај о боравку Нашег Узвишеног Краља и Господара у Власини. Незнаном дописнику новосадског листа нека је хвала на његовом родољубивом труду који истичемо за углед.

Ево тог извештаја:

У Власини, 10. Августа 1894.

Пишући ове ретке, гледам пред собом ретку свечаност, ретку радост; гледам с једне стране весео и задовољан народ, народ поносне Власине, а с друге стране весеља српскога Краља Александра I. Његово је лице онако чисто, онако јасно, онако румено, као што је и сјај румене зоре и јасногa сунца, које баш сад румене зраке своје просипље по виловитом лицу младога Краља. Народ игра и радује се. Јуче у 4 сата по подне стигао је међу нас наш узвишени и поносни Краљ у пратњи Краља оца и своје свите. Краљ је дошао са засебним дворским возом до Владичиног Хана, где га је дочекао сремски начелник са три стотине коњаника из среза масуричког. У 10 сати стигли су у Сурдулицу, где су у дочекани од многобројног одушевљеног народа, и у стану за њих одређеном одморили су се и ручали. При ручку играло је народно коло и весељу одушевљеног народа не беше краја.

Одмах по ручку уз песму народну, уз пуцање прангија, кренуо је узвишени Краљ са својом свитом на Власину.

Пут од Сурдулице до Власине врло је диван, за три сахата путује се поред Врле Реке, која се у старо доба звала Прешава, и која је богата сваковрсном рибом нарочито пастрмком, коју становници овога краја зову стрмка. Водопада Врле Реке није пространa, ала је ипак у старо време била врло знатна; долином њеном ишао је жив саобраћај из Мораве, преко Власине за Трн, Брезник и Софију. Стари римски друм и сада се на местима поред реке добро познаје и добро је очуван. С једне и друге стране од реке уздижу се високе планине, покривене густом шумом а поред саме реке с једне и с друге стране виде се трагови од ливница и ковница гвоздених, које народ назива „самокови“ а којих је било у срезу масуричком седамдесет и шест, а треба знати, да је овај срез био и сада је богат рудама и то: оловним, а има и фосилног угља, микамиста и гнајса, трахита, хлоротаписта, кристала, магнетита и пирита, гранулита соли, а највише има гвоздене руде, којом изобилују сва брда и равни, нарочито Власина, у којој је ова руда у великој мери ваљана и израђивана. Овај крај обилује многим изврсним водама, изворима и речицама, које се све слевају у реку Мораву.

После сеобе Срба под патријархом Чарнојевићем, овај је крај као и пуста река опустио, и доцније сва боља места заузели су Арнаути. За време српске величине а и све до сеобе Срба овај је крај био многољудан и насељен, што тврде честе тврђаве и многе цркве и манастири. С леве стране Врле Реке налазе се остатци града Би тврђа. Овај се град, по народном предању дуго држао и баш за то су га и назвали Турци Би тврђа, што значи, да је била истинска тврђа. Он је заузет издајством једнога Србина из околине, који је научио Турке, да сваки војник убере

„— Молим те, ага, немој да се више спрдаш са мојим сиромахом господарем, јер ми је од њега срећа дошла. Пре но што одеш, хоћу ти поверити једну тајну — у свом мом подруму нема капи вина, које не би било зачињено било њим, било робом у другом буретy. Због тога је оно слаје, него вино у других винара.

„— Шта! викну ага, заплећући језиком. Добро, грчка доло! Хоћеш погинути, као и твој господар. Свеће и пророче! Какво зло за муслимана, да оде у пенет, сав наквашен есенцијом погана Јахудије! Ниткове! Гини — гини!

„Хтеде да ме дочепа, али му нога оклизну и онако пијан паде на земљу, нити могаше више да се дигне. Знао сам, кад се опет истрезни, да ће заборавити, што је било, те да ћу пасти као жртва његовој освети. Страх од смрти и вино, што сам га попио, покренуше ме на рад. Одвучем га до празног једног бурета, стрпам га унутра, наместим дано набијем обруче и одвајам буре и ред, где га напуним вином. Тако осветих мога сиромаха господара и курталисах се сваке даље незгоде, која ми је могла доћи од аге.“

*

да дође у магазин са неким писменом у руци. „Харису“, рече, „можда си мислио, да само хоћу да те варам, кад сам те понудио, да ми будеш другар у радњи. Да бих ти доказао противно, ја сам овде дао начинити писмено, по коме си ти другар и у будуће имаш право на трећину добитка. Погледај писмено, па ћеш видети, да га је кадија издао онако како треба.

„Он ми тутну писмено у руку и таман ја да му га вратим и да га одбијем, кад нас јака хула на вратима обојицу пошлаши. Беше то буљук јаничара, које је ага био послао, да нас одмах њему одведу. Добро сам знао, шта је у ствари, па сам прокљињао своју глупост, што сам толико оклевао. Али се вино агину грло тако осладило, да га је много брже попио него иначе, а уз то је и робов леш заузео бар трећину места, тако да је садржина у толикој мери мања била. Није помагало никакво отпирање, никакав изговор. Мој господар није ништа знао, па је драговољно ишао за војницима; али ја сам од страха био премрео.

„Кад тамо стигосмо, осу ага жестоке грдње на мог господара.

„— Погани једна Јахудијо! рече. Зар ти мислиш, да ћеш моћи правоверника тако пре-

по балу пруља и преда се носи, док до града дође и тако да им ништа неће моћи пушка ни мач. Турци су тако и учинили и на јуриш град заузели. Потомство онога издајног Србина и данданас живи са источне стране од града и зове се „Шумани“ од шуме и пруља, које су Турци носили по савету и путу њиховог пра-пра-деде. Шумани су и данас презрени и дан данас живе од војено од других. Друго опет пиеме, које је увело Турке у овај крај и које је примило мито од Турака, и данас се презива Митнићевци, који, како народ верује, не може напредовати ни множити се, и за дивно је чудо, да, колико је било Шумана и Митнићеваца онда, кад су овим крајем Турци овладали, толико их има и данас, и како су онда били сиротиња, тако су и данас пуки сиромаси.

Од Врле Реке пење се пут на циклак уз брдо и пењање траје раван сахат. Пут је врло диван, пут је колски и води кроз густу гору букову, липову, јаворову и лескову. Пењући се уз брдо човек не осећа умора, а и да осећа, труд му се брзо награди кад изиђе на вис и на поглед дивне Власине и власинског језера — блата. Власина је дивна и на балканском полуострву не верујем да има што лепше и оку пријатније. Човек не зна, чему више да се диви: да ли дивноме погледу, који је пространи на све стране, да ли лепоти и богатству извора, да ли дивним и травом обраслим брегoвима и брдима, или непрегледним пашњацима, ливадама и барама.

Језеро и блато власинско пружа се међу узвишеним и травом обраслим брежуљцима и брдима, језеро је узвишено над морем 1600 метара, дужина му је три сахата а ширина један сахат. Језоре се лети не види, шевар покрије воду тако да би се невешт човек преварио и удавио се, јер из далека из гледа као наилепша цветна ливада, ливада таква, којој нема равне, само на четири до пет места вода види, или боље рећи окна водена, која су богата рибом, а поред којих лете разноврсне тице, нарочито жраљеви (жерови), који се поред онога језера изводе и мирно шетају, пошто их становници овога краја не убијају, верујући, да ће снаходе усанути рука ко би је на жраља подигао. Зачудио сам се, кад сам гледао јата ове у пола упитомљене тичије гдосије, која својом виком и крекетом небо пролама.

Само село Власина хвата у простору до осам сати и дели се на двадесет и четири махале, које су једна од друге раздалеко по сахат, по пола сахата и по два сахата. Махале су растркане по околним травом обраслим брдима, по којима се виде шумарци букови, који у се крију куће за становање људи и стоке. Изгледају по оним голим брегoвима као прамови косе по великој ћелавој глави.

Власина има своју стару цркву, која се налази на једном брежуљку изнад језера, до цркве је подигнута школа, има неколико кућа — нешто дућана и једна врло дивна механа, која изгледа као какви владарски дворац. Власинчани су чисти и овејани Срби, који својим узоритим стасом и српским образом импонују. Ношња је њихова стара српска, они се другче носе од других Срба овога краја, они носе беле чакшире и бели гуњ, сличан онима што носе Срби у Васојевићима; људи су у бело обучени а жене у црно, женско је одело богато, златом и шиком везено. Исто овако се носе Срби трнског и брезничког округа а и сви други до Софије. Трнци и Брезничани говоре чисто српски, говоре као и Власинчани, они славу славе, бадњак на бадње вече ложе и уз гусле певају, а то су особине српске. Бугарске власти муче Трнце и Брезничане и не дају им славу славити, не дају им уз гусле певати, недају им за бадњак спомињати, али они ипак ово раде и своје српске обичаје чувају и како за то испаштају по бугарскијех апсана па и у самој „Црној Џамији“ у Софији.

Дочек је Краљев био сјајан и величанствен. Свуд, од Сурдулице до Власине, народ је гомилама у сусрет упао своме Краљу господару и своме ослободиоцу. Краљ је био необично расположен и весео, а и како неће кад види овако верни и одани му народ. Краљ је стигао у четири сата код цркве власинске. Спиже цркве подигнута је била од зеленила величанствена капија, на којој је био натпис: „Добро дошао мили Господару!“, више кога натписа стајала је дивна слика Његг. Величанства Краља а с десне стране слика Краља Ока, а с леве стране слика Краљице Мајке. Више слика сепршаху се народне тробојке. Од капије па до цркве пут је био насут зеленом травом и сваковрсним цвећем, с једне и друге стране пут био је упраћен народ, с десне стране људи а са леве жене. Краљ је с Краљем-Оцем пред капијом изишао из кола, и дошао до председника општине, који држаше у рукама послужавник, на ком беше леб и со. Председник је поздравио Краља добродошлицом и Краљ је са урођеном му љупкошћу одговорио на поздрав. Говор Краљев и председников праћен је са бурним „живео“. Одатле се Краљ упутио цркви, где га је очекивало свештенство и отпевало многољетствије. По свршеном благодарењу Краљ је по посутом цвећу отишао под вењак, који је нарочито за њега направљен; ту је сео и одморио се, примио свештенство и чиновништво. За тим је изишао у народ и са сваким се љубазно разговарао питајући о потребама народним.

За овим Краљ је отишао у стан за њега спремљени ради одмора а народ је отпочео коло уз песму женскадије, уза свирку дудака, уз гајде и гочеве. Весеље је неописано било. Тачно у осам сати Његово је Величанство дошло и село под вењаком за богато намештени сто. Поред начелника окружног и среског, поред порезника и виђених свештеника, позвати су на вечеру и правци и угледни људи из народа. Ова је ноћ била дивна и величанствена, прангије су изједна пуцале, читава брда била су осветљена, а народ је играо и певао, а неки опет уживали су гледајући како њихов Краљ, усред ноћи, на отвореноме пољу, међу народом вечера, те да види њега народ и он народ да гледа. Заиста народ Краља воли и занесен је за њим, а и Краљ свој народ на срцу носи и верује му. И Краљу и народу помоћи ће Бог и кад су они овако сљубљени, ништави су сви непријатељи, маломоћни су сви пакосници, клеветници и издајници.

Баш сад Краљ креће у лов на жраљеве, а после подне преко Сурдулице на Владичин Хан, где га очекује двор ски воз. Нека му је срећан пут!

Место, у коме је Краљ одсео, близу је границе бугарске један сахат. На граници се био слегао силан народ из Трна и Брезника, да поздрави Краља Србије, али су их са бичем и псовањем вратиле бугарске власти натраг.

Заиста се овде огрешила руска дипломација, која је отела српске покрајине и српски народ и предали у руке Бугарима, да од њих чине што хоће.

Ја волим Русе и руски народ као и свој српски народ и за то не могу и нећу изнети овде све оно што ми прича овдашњи прота Тоша и други и други о руском комесару, који није дао Србима ни проговорити у корист своју, и коме је мало било, што је из Трна и Брезника истерана српска војска, која је Трн и Брезник ослободила, но је хтео одузета и сву Власину и предати Бугарима! Жалосно и за осуду је овакви поступак са српским народом, који је по свему и свачему заслужио пажњу и поштовање Европе а нарочито Русије, на које позив је свагда устајао и крв пролевао.

М*

У КЊИЖАРНИЦИ
ДИМ. М. ЂОРИЋА У БЕОГРАДУ
могу се добити све
ШКОЛСКЕ КЊИГЕ
за основне школе, гимназије, реалне, вишу женску и велику школу
И сав прибор за цртање и писање
велики извор
ЗАБАВНИХ КЊИГА

ДНЕВНИК

Највишим решењем Његовог Величанства Краља под 16-тим тек. мес., одобрено је следећим лицима, да могу примити и носити одличије, којима су одликовани од Његовог Величанства Султане.

Г. Ђенерал Јован Мишковић орден „Мецидије“ првог реда;

Г. Коста Н. Христић, начелник минист. иностраних дела, и

Г. Ђорђе А. Генчић, управник града Ниша орден „Мецидије другог реда.“

*

У Будим-Пешти састао се неки међународни конгрес за хигијену и демографију. По свршетку конгреског рада, кренуће се гости преко Београда за Цариград. У нашу средину приспеће 29. о. м., са нарочитим возовима.

Полазак и долазак ових возова одређен је овако:

I воз: долазак 29. ов. м. у 5 с. 5 м. изјутра, — одлазак истога дана у 11 с. 30. м. у вече.

II воз: долазак 29. ов. мес. у 6 с. изјутра, — одлазак 30 ов. м. у 12 с. 40 м. ноћу.

III воз: долазак 29. ов. м. у 7. с. 10. м. у јутру, одлазак 30 ов. м. у 1 с. 52 м. ноћу.

Сваки од ових возова имаће по 100 гостију.

Дочек у Београду припрема нарочити одбор, који има своју канцеларију у поборној соби, у пивници код Кодарца.

Овај одбор упутио је прекјуче редакцијама овд. наших листова једно писмо са којим „најучтивије умољава“, да и београдске редакције, са „своје стране учине учешће у овом дочеку, те путем јавности припреме наше суграђане за што срдачнији дочек.“

То је лепо и красно, — само господа професори из одбора заборављају да се печеница — не гоји у очи Божића. Учена господства требала се потрудити да благовремено извештавају наше редакције о чем се ради, и наше новине би, о том смо уверени, то све саопштавале.

Чудновати поимови владају код наше учене господе професора о нашем новинарству. Кад им треба, онда апелују на њега, — а да се потруде, да олакшају српским новинарима њихов тешки задатак — то јок!

Тако шепртљански како је овај одбор радио по овој важној ствари — не ради се нигде у свету! Ми само жалимо што се у овом, овако сакато упућеном послу ангажовале и част државе и част београд. општине.

*

Штаб тимочког артиљеријског пука премештен је стално у Зајечар.

*

Од 16 августа до 15 септембра ове год. штаб и II дивизијом Дунавско-артиљер. пука налазиће се Смедереву.

*

„Трговачки „Гласник.“ обраћа пажњу полицијској власти на неуредности, које се дешавају на трамвају пред новим гробљем. За неуредности одговорна је на првом месту управа трамваја, што прима у закупљена кола о погребима и после истих и она лица, која немају права и немају билет да се у истим колима могу возити. На другом месту кривица је и до саме публике, која бесправно улази у закупљене вагоне и свађа се с послугом на трамвајским колима.

Ово се дешава и може се дешавати само за то, што власт на овом важном саобраћајном месту не води никакав надзор?!

Ми смо мишљења, да би управа града Београда требала издати наредбу управи трамваја, да ова набави таблице с натписима, које ће нарочито обележавати заузета кола и у која се непозвани неће пењати ни код гробља ни уз пут и онда неће више бити неуредности и злостављања публике, као штоје то било 21. тек. мес. у 6 и до часова после подне.

*

У суботу, пред вече, преминула је овде у Београду мати г. Јована Ристића, бив. намесника, која је имала преко 85 година. Погреб је био у недељу по подне. При опелу чинодејствовао је г. Митрополит Михаило. Покојницу су испратили до вечне куће велики број пријатеља и поштоваоца г. Ристића.

*

Прекиноћ је један жандармски наредник извукао из трамвајски кола (на Сави) једног пијаног жандарма, тукао га, разоружао и спровео га, у жандармску касарну. Вели се да је овај жандарм седио са угарским финансима и с њима пио, док се није опио.

Ваљало би пазити да се овакове ствари не дешавају у будуће.

*

Један очевидац нам прича: како се нека раскалашна дечурлија куде око саборне цркве и бацају на мимопрола-

* Ми смо врло захвални г. дописнику за овај лен допис, у коме се прта не само догађај него и природа народа, народна особина и обичај, па се захвата и у саму повесницу народну. Овако писање препоручујемо и другим штованим дописницима. Само нам је жао, што је у овом допису, који је иначе и по језику и по слогу свом узорит, рукопис доста нечитак, те ће бити, да се која штампарска погрешка и нехотице открала покрај све пештине и савесности слагачеве и поправлачеве. У. „Н. Д.“

варити, да му продаш буре, које је само у две трећине напуњено, а остатак да напуниш на каквим трицама? Говори, шта је то тако тешко у празноме бурету?

„Јеврејин уверавање, да ништа не зна, и позивање се на мене, а и ја дабогме шчиваах це, као да не могу да разумем ствар.

„— Но, одмах ћемо видети, рече ага. Нека твој Грк донесе алат и нека преда мном отвори буре, па ћеш онда свакако и ти морати признати свој нитковлук.

„Послаше ме са два јаничара по алат, а онда ме позва, да одадним буре. Држао сам као у воску, да ми је ту крај, само ми још то даваше наде, што се ага више разјарио на мога господара, него ли на мене. Ипак мишљах, кад се буре отвори, одмах ће се познати црни роб, па ће сведочанство мога господара бацити убиство на мене.

„Дрхћући испуних агин налог. Скидох дано, и на свачији ужас угледасмо лешину у бурету. Али у место да је био црн, леш беше побелео за оно дуго време кисељења. Ја се мало приберем код те околности, јер барем у толико беше сумња уклоњена.

„— Праоче Авраме! викну мој господар; шта видим! Мртва трупина, тако ми бога!

подство ти не треба да мислиш, да сам пропустио, да се користим особинама вина у оним бурадима, дабогме, да ага ништа није знао за то. Ја сам их доле провртео, па сам непрестано отакао вино, а одозгоре сам га доливао. Кроз кратко време нисам имао ни оку вина, које не би било зачињено било од прица било од Јеврејина. Таме се моја вина тако поправише, да сам их на јагму продавао, те се брзо обогатих. Три године беше све лепо и красно, кад уђеанпут аги, који је за то време био моја верна муштерија и бар три пута се у недељи дана опијао у мојој кући, дође заповест, да са својом војском оде у султанову осталу војску. У његовом друштву и мени се вино беше осладило, ако се и нисам никад опио. Дан уочи поласка заустави се ага пред мојом кућом, одјаха свог арапског ата, заповеди својим људма да иду даље, јер ће одмах за њима доћи, а он уђе, да још искапи чашицу при поласку. Чаша дође за чашом и време брзо протицаше. У том стању хтеде још једанпут да сиђе у подрум, те да последњи пут тера спрћу са буретом, у коме је био јеврејски леш. Одавна смо се ми спријатељили, а како смо оно вече пили више но иначе, то бејах толико неопрезан, да рекох:

зеће каменице. Један је младић био погођен каменом за врат.

Ово неби смело да се трпи.

*

Истражни судија за варош Београд ставио је у притвор познатог И. Г. пошто ће сад противу њега предузети истрагу за ранија његова злочина дела.

*

Душан Јовановић писар треће класе неготинског првостепеног суда, умр'о је 4. јула ове године.

*

Ноћу између 22. и 23. т. м. појави се пожар у кући г-ђе Савке Ђорђевићке, удове, код новог београд. гробља. Изгорела је једна шупа. Штета износи 300—400 динара.

*

Милан Жуљанић,дете од 10 година из Ужица, одбегао је од своје мачиће што га је ова немилосрдно злостављала и тукла. Он је прекјучер дошао у Београд и одмах се сам пријави палицул. кварту и молио је да га кварт упути у Дом за сиротну и напуштену децу, јер нема никог свога. Управа вар. Београда упутила је дете општ. београдској да води старање о њему, док начелник среза ужичког не пошље о њему извештај, односно не упути га ужичкој општини на старање.

АРТИЈЕ
и
КАНЦЕЛАРИСКЕ ПОТРЕБЕ
ПРОДАЈЕ ЈЕВТИНО
ТРГОВИНА
Јевте М. Павловића и Комп.
БЕОГРАД

ШТА СЕ ДОГАЂА ПО СВЕТУ

Њ. В. царица Јелисавета стигла је јуче у 8 и 50 мин. из јутра у Мирамаре, и по кратком борављењу у двору, отишла је на парну јахту „Мирамаре“ са којом се Њен. В. креће у 12 сати и 30 мин. за Крф.

*

Из Брисела јављају да је у месту Бландену једна жена убила свога сина и поробила га.

*

Војвода Орлеански упутио је на „Гоја“ ову депешу: „Грофово стање слабости врло је опасно. Молите се богу за мога оца, за мене и Француску.

*

Ново именовани француски посланик за Мароко, Демондел, путује сутра за Тангер.

*

Данас је у Паризу у цркви св. Магдалине, а по жељи војводе од Орлеана, читана проста служба, којој је много света присуствовало. Ништа се није догодило.

*

Из Букингхема јављају да у стану грофа од Париза нема никакве промене. Само што се слабост умножила. Болесник је доста добро провео ноћ.

*

Парох једне најбогатије цркве у Милану, проневерио је 4000 лира на штету једнога братства па је побегао. За њим се трага.

*

Краљ португалски се вратио из Вале Видиозе у Лисабон 21. ов. м.

*

Из Кијева јављају од 22. ов. м. да се тамо осетио јак земљотрес који је трајао преко 20 секунди. На гдекојим кућама познају се јаке пукотине. Људски живот није ни један оштећен.

*

Из Њу-Јорка јављају од 22. ов. да је у Тескату (Канзас-у) на дрзак начин пороблена тамошња банка. Два маски рана човека продреше у биро локалне банке. Убише касира из револвера и одузеше готовину и артије од вредности. Лопови умакоше.

КУЋА У МИЛЕТИНОЈ УЛИЦИ бр. 35. и Вишњичкој бр. 28 продаје се из слободне руке, купци нек се обрате у истој кући.

ПЛАНОВИ РИМСКОГ ПАПЕ

Загребачки „Обзор“ пише; Јављају из Рима, да папа намјерава доскора у Ватикану обдржавати конференцију, на коју би позвао и патријархе и надбискупе источне цркве. Конференција ће вијећати о модалитетима, под којима би се могле некатоличке цркве сјединити са католичким понтификатом. Папа намјерава у том погледу предложити ове предлоге конференцији: Папа тражи признање као врховна глава, дозвољава ипак на против оријенталним црквама, да уздрже језик, догме и ваљске особине. У ватиканским се круговима надају, да ће та акција, која се већ дуље спрема, успјети.

У образованом свету сматрају данашњег првосвештеника католичке цркве за веома мудрог и смишљеног човека. И ако је тако, онда се не можемо чудити одкуд да се мудри Лав XIII. заноси и са оваковим идејама, које су, према фактичком стању ствари, просто неостварљиве.

И још ће чудније да се прва вест о томе изусти кроз лист који целом свету изноде очи са својим падањем у пропашину пред *православлаву* Русијом!

И још има озбиљних људи који вјерују у „словенофилство“ хрватске опозиције!

Изашле су нове књиге:

РАЈСКЕ ДУШЕ
приче
Јан. М. Веселиновић
Цена 1½ дин.

СЕЉАНКА
ПРИПОВЕТКА
Ј. М. ВЕСЕЛИНОВИЋА
Цена 2 дин.

НАСРАДИН-ХОЏА
ЊЕГОВЕ ПРИПОВЕТ. И БУДАЛАШТИНЕ
У 313 ПРИЧА
Књига износи тринаест табака, а цена јој је само 1·50 дин.

Београд. **Књижара В. Валожића.**

„НОВОСТИ“ ИЗ ЦАРИГРАДА

Из Цариграда и шу руским „Новостима“, да су тамо сви уверени, да султан не мари за Енглезе. Он је изгубио веру у њих, откако се уверио, да она варда угодне прилике, да би се користовала слабошћу Турске; на тај начин они су узели Кипар и за тим Мисир, где су уздрмали уважење султана, као врховне главе ислама. Докле Абдул Хамид буде царовао у Цариграду, дотле неће Енглези моћи повратити изгубљено поверење. Због тога неповерења према Енглеској неће султан никако да пристане уз тројни савез, коме је лондонска влада веома наклоњена. Има томе и других разлога, али је ово главни.

У Цариграду се надају, да неће доћи до угодбе међу Енглеске и Италије, по којој би Италија узела Триполь, који је врло важна позиција на средоземном мору. На Порти мотре на ове ствари и чим би се што сумњиво показало, одмах би се појачала војска у Триполу. Иначе у Цариграду подозревају на Енглезе, да они подбадају и арапска племена, те они сваки час праве буне и друге нереде, ово подозревање такође утиче на односе међу Турском и Енглеском.

Нису боље расположени у Цариграду ни према Немачкој. Из Берлина су наложили немачком посланству да призове све Немце који су у турској државној служби, и да их позове да шаљу у Берлин извештаје о ономе, што су она вили у Турској. Немац Гобе паша није хтео да пише такве извештаје, него је још саопштио турском секретаријату, какве услуге иште у Берлину од њега Сада султан подозрева на све Немце, који су у турској служби, да су они уходе, да примају плату од турске владе, а о свему јављају немачкој влади. Немачки посланик кнез Радолин никако не може султана да увери о противном. Гобе паша пао је у немилост код Вилхелма II., јер је причинио велику штету Немачкој, штету коју не може да заглади никаква дипломатска вештина. У Цариграду ни пре нису веровали Немцима у турској служби, а сада им је случај са Гобе пашом са свим отворио очи. И то је пало у очи, како у Немачкој, тако рећи, ништа нису скупили за Цариграђане, који су пострадали од потреса. Турци знају, да су Немци последњих година зарадили у њих десетине милијуна; влада турска продала им је железнице, куповала је од њих топове, пушке, фишеке, торпеде итд. А у Паризу су показали много више учешћа према цариградским страдалницима Цар Вилхем понео је из Цариграда поклона за мељајун динара, а за страдалнике послао је 10 хиљада марака (12.500 динара) на и то с условом, да половину одатле дају цариградској немачкој школи.

ИЗ ИТАЛИЈЕ

На међународном небу нешто се љути. Талијански краљ налази се сада у Пијемонту у планинском лову, на је журно позвао председника министра Криспија ма да је овај болестан. Ово је изазвало врпољење међу дипломатама. Свашта се говори и нагађа, али поуздано нико ништа не незна. Једни веле, да путовање Криспијево код краља није никако чудо у данашњом стању Италије, где су се и министри међу собом толико здрпили, да војни министар хоће да одступи. Али други листови веле, да се иза брда нешто велико ваља. Њихове комбинације иду на три стране. Једни веле, да се ради на договору између Италије и Енглеске у погледу на деобу земаља на југу од Мисира. Други опет кажу, да се Италија боји да ће Французи из Туниса да поседну Триполь (Тараболос), а ову султанову земљу у Африци сматрају Талијани као неко своје достојање, па се сад на томе ради, како да се Французи не дочепају Триполь. Трећа комбинација изводи, да је Криспи за то позвао краљу, што немачки цар показује вољу да се зближи са Француском, па то је у Италији узнемирило. Римски лист „Трибуна“ опомиње Талијане, да не верују много Немцима. Талијани се боје, да би они могли бити платка, ако би се Немачка и Француска зближиле. Већ толико година оружа се Италија и на тај циљ цеди свој народ, вазда надајући се, да ће у савезу с Немачком савладати Француску! те онда с Италијом спојити Ницу, Савојску, Корзику и Триполь. Сви ови изгледи изгубили би се, кад би се Немачка и Француска угодиле, на зато „Трибуна“ Немце управо криви, да се боје француске силе и да хоће угодбу са Паризом. Због тога, веле, Криспи ће сада да се разговори са краљем Умбертом, а за тим ће ићи и до Каприва јер он мора на чисто бити с односом Италије спрам Немачке; на ако у Берлину не би добио довољна јемства за талијанске интересе, онда ће, веле, политика Италије окренути други лист, како ће да ради и без немачког утицаја, а можда и против њега. Ако Италија не може да се ослони на Немачку, они ће, веле тражити наслона будуће.

Да ли су ова нагађања основана, то ће мо скорим видети; толико стоји: да се међународно небо нешто мутити почиње

*

Како су у Италији издали нов изборни закон, то је министарство проснете издало дотичним властима наредбу, да према чл. 29. тога закона предузму ревизију бирачких спискова. Према новом закону имаће бирачи пред судијом положити испит из следећих предмета:

Тачно читање једнога чланка из бранога из читанке за трећи разред основне школе;

тумачење у читаном чланку, речи које се мање употребљавају и казивање садржине тога чланка;

писање под диктовањем једног комада изабранога из исте књиге;

сочињење писмо о каквом лаком предмету, пошто га буде протумачио испитач:

рачунање на табли једног задатка из рачунице од четири основна вида рачуна, и то са целим бројевима и са децималима:

Оцену ће давати испитач ((учитељ) од 1 до 10, а онај не може бити примљен за бирача, који не добије мање од 6, коначну пресуду о подобности на бирачко право изриче судија.

ИСПИТИВАЊЕ МРАМОРНОГ МОРА

Руско земљописно друштво и морско министарство шаљу експедицију, која би имала да испита мраморно море. Мислило се, да ће ова експедиција ићи на руском убојном броду, коју ће пратати турски убојни бродови. Сад се јавља, да је турска влада изјавила жељу, да руској научној експедицији стави на расположење свој убојни брод, тако да

чесник у трећини добитка. Мислим, да се тога не бих бко дуго науживао.

„— Добро, Грче, примети ага; ти си срећан, што ћеш сада уз извесне услове да добијеш целу сермију. Један је од тих, да ово буре са Јахудијом сачуваш, јер бих да имам ту радост, да уживам овда онда у мојој освети. И ово ћеш са другом лепшином сачувати, како би ми гњев одржавало. А најпосле даваћеш ми најбоља вина, колико ми треба, а да ми га не наплаћујеш. Пристајеш ли на ове услове, или да с тобом поступим, као с учесником у овом гадном послу?

„Не треба да кажем, да сам радо пристао на ове предлоге. Јер ваља да знаш, честити паша, да нико не пита много за Чивутина. Када ме питаше, куда га је нестало, ја бих слегнуо раменима, па бих љубопитљивцима поверљиво казао, како га је јаничарски ага бацио у апс, па ја водим радњу, докле га не пусти на слободу.

„Према агиној жељи ода бурета, у којима су били Јеврејин и црни роб, беше насред подрума намештена на два повиша постоља. А он би у вече дошао, па се спрдао с оним, у коме је био мој некадашњи господар, а уз то би пио толико вина, да би често морао остати у подруму и до зоре. У осталом гос-

Али ја за то ништа не знам — знаш ли ти, Харисе?

„Ја сам се клео, да ми је то као загонетка, те такође призивах патријарха, да посведочи истинитост мојих речи. Али докле се ми тако клесмо, упро беше ага смртоносан поглед негодовања у мога господара, којим се много изражавало. Остали присутни ћуташе истина, али као да имаше ћефа да га растргну на комаде.

„— Проклети ђаурине! грмну Турчин најпосле. Зар тако удешаваш ти вино за пророкове верне?

„— О прроче Авраме! Исто тако ни ја не знам, честити ага, како је ова трупина тамо доспела. Али ћу радо да измењам буре и да ти друго пошљем.

„— Добро, одговори ага. Нека га одмах донесу моји робови.

„Он издаде потребне налоге и наскоро ево тетривана са другим буретом вина.

„— Дабогме да је то велика штета за сиромаха Јахудију — пуно буре добра вина, примети мој господар, кад га изваљаше из тетривана.

„Па се окрену да оде.

„— Чекај, вину ага, не мислим ја, да ти отмем вино.

ће руски научњаци своја истраживања чинити под турском заставом. Циљ овим истраживањима је тај, да се објасни, нема ли у мраморском мору вулкански кратер. Повод том домишљању дао је последњи потрес у Цариграду, који се нарочито у мраморном мору осетио јако. У комисији учествоваће московски професор Шпиндлер, петробурски свеучилишни приватни доцент геолог Андрусов и хемик Лебединцев.

КОЊ СА КАРУЦАМА, УДЕШЕЊИМ за једног и два коња, простим колима и амовима продаје се. Упитати Тодора Мраовића у цвећарско; радњи на Теразијама.

ПРОСВЕТНЕ СТВАРИ

Почетком школског течаја 1894|95 год. отвориће се виша трговачка школа „Београдске Трговачке Омладине“ у Београду.

У прву годину ове школе уписало се је до сада 26 ученика.

Евала Омладини!

*

На јавном претресу чланова „Београд. Трговн. Омладине“, држаном 21 тек. м. једногласно је усвојен предлог управног одбора, да се почетком овогодишње школске године уведу нови предмети: *гимнастичка* и *војничка вежбања* у школи путеГ удружења.

Само напред — прегаоцима и Бог помаже!

*

У свим учитељским школама у Русији завешће се на предлог министарства за пољопривреду као обавезни предмети за учење вртарство.

ШТАМПАРСКИ ШЕГРТИ

Еснаф (гремијум) бечких штампара завео је лекарско прегледање дечака, који се јављају за ученике слагачке и штампарске. Тога ради издао је нарочита правила за прегледање, у којима су многа нарсђења, која заслужују сваку пажњу. Да ли ће се посведочити, ваља причекати, али већ сада може да се каже, да често и здрави ученици добијају турбелкулозу (сушицу) услед неумерена пушења. Ко зна шегрте у штампаријама, тај ће и то знати, да ће да попуше сваку пару, која им падне шака, и то је онај главни узрок познатој типографској болести, који тамани ону децу. Доказано је, да је тело у дуванџија шегрта у 6—10 процената лакше него у оних који не пуше, исто тако висина тела мања је у 14—24 проц. као и обим грудног коша у 50—77 проц мањи је у дуванџија, него ли у оних који не пуше. Било би лакше потребно, да се на све ученике пази и да се поучавају, како би се сачували здрави и снажни.

БАЛОН ДЕФРАУДАНТ

Приликом последњега великога вашара у Темишвару, чудан белај десиО се једној Влахиници сељанци, те који је на њено вајкање био вољан да је жали, морао се смејати ћоравој послу. Сирота Влахиња отерала своју кравицу на вашар, па је и продала срећно и добила је за њу читавих 40 фор. Да се не би празних руку вратила са вашара, купила свог малог синчића црвен балон. Овај балон увиђе лепо у мараму, у коју је у један крај, увезала своје четири десетице. Деси се, да је нека посла ради спустила на земљу балон. Али погани балон, ни мало не уважавајући оно поверење, које му је добра сељанка поклонила, као какав неверан касир,, заједно са лаким банкама и марамом и диже се у ваздушно царство. Јадна Влахиња удари у помагање, да трчи за балоном, али у то пирну лаки ветрић и за мало минута нестаде балона. И тако Влахињи одлете, ако не баш крава, а оно новац примљени за краву. Влахиња јави ствар полицији, али се ни на полицији нико не нађе, који би могао тргнути до облака. А Влахиња се заветова, да никад више неће куповати такве вражје шиграчке, са којима се може читава крава да изгуби.

За власника и издавача: одговорни уредник Сретен Ј. Ђорђевић.

Парна штампарија Д. Димитријевића (Јеленска улица бр. 1).

САОБРАЋАЈ

Жељезницом.

Београд-Ниш-Пирот-Цариброд (Бугарска граница)

УТОРНИКОМ и ПЕТКОМ

Ордијер. експрес. Бр. 1. I класа	Брзи путнички воз Бр. 3. I II III класа	Путнички воз I II III класа	Мешовити воз I II III класа	СТАНИЦЕ		Ордијер експрес Бр. 2. I класа	Брзи путнички воз Бр. 4. I II III класа	Путнички воз I II III класа	Мешовити воз I II III класа
6·45	—	—	—	пол. Париз	дол.	8·45	—	—	—
8·37	8·05	—	—	„ Беч	„	7·20	7·[illegible]	—	—
1·45	2·35	—	—	„ Будимпешта	„	2·02	1·10	—	—
8·14	10·37	9·30	6·20	пол. Београд	дол.	7·32	4·[illegible]	5·12	5·15
	11·14	10·19	7·35	Рипањ		—	4·12	4·32	4·50
	11·46	10·54	8·[illegible]	Раља		—	3·[illegible]	4·03	3·[illegible]
	12·24	11·15	8·[illegible]	Влаш. Поље		—	3·[illegible]	3·31	2·47
	12·16	11·30	9·[illegible]	Младеновац		—	3·[illegible]	3·18	2·35
10·13	12·32	12·14	10·[illegible]	Паланка		5·36	2·[illegible]	2·31	1·[illegible]
10·28	1·10	12·40	10·[illegible]	Вел. Плана		—	2·15	2·03	1·09
11·00	1·44	1·46	11·[illegible]	Лапово		4·53	1·41	1·24	12·24
	2·10	2·31		Загедина		—	1·02	12·10	—
11·50	2·46	2·58		Крупија		4·05	12·[illegible]	11·46	—
	2·[illegible]	3·14		Параћин		—	12·[illegible]	11·29	—
	3·[illegible]	3·56		Сталаћ		—	12·[illegible]	10·50	Меш. воз
1·15	4·[illegible]	5·11		Алексинац		2·39	11·[illegible]	9·39	N. 122
1·49	4·55	6·02			дол.	2·05	10·[illegible]	8·49	
1·5.	5·[illegible]	—	8·30	пол. Ниш	дол.	1·55	9·[illegible]		6·39
3·06	6·35		10·38	Б. Паланка		12·56	8·[illegible]	—	4·58
3·47	7·26		11·48	Пирот		12·19	7·[illegible]	—	3·57
4·18	8·00			дол. Цариброд	пол.	11·45	6·[illegible]		
7·24	11·34			дол. Софија	пол.	10·45	4·55		
5·15	12·[illegible]			„ Једрене	„	12·44	4·20		
1·50	9·24			„ Цариград	„	4·10	7·20		

Ниш-Врања-Ристовац (Турска граница)

УТОРНИКОМ и ПЕТКОМ

Брзи путнички воз I II III класа	Мешовити воз Бр. 221 I II III класа	СТАНИЦЕ			Мешовити воз Бр. 222 I II III класа	Брзи путнички воз I II III класа
2·04	5·15	полазак	Ниш	долазак	10·06	1·38
3·07	7·01	„	Лесковац	„	8·21	12·35
4·53	9·55	„	Врање	„	5·50	10·49
5·09	10·20	долазак	Ристовац	полазак	5·20	10·30
9·44	2·20	„	Скопље	„	1·06	5·39
6·20	10.15	„	Солун	„	5·10	9·[illegible]

Смедерево-Велика Плана

Мешовити воз Бр. 321 I II III класа	СТАНИЦЕ		Мешовити воз Бр. 322 I II III класа
10·24	пол. Смедерево	дол.	4·12
12·20	дол. В. Плана	пол.	2·18

Лапово-Крагујевац

Мешовити воз Бр. 421 I II III класа	СТАНИЦЕ		Мешовити воз Бр. 422 I II III класа
2 16	пол. Лапово	дол.	12·30
3·46	дол. Крагујевац	пол.	11 00

Везе возова

Возови № 201 и 202 путују директо између Ниша и Солуна, без промене кола.

Возови № 1 и 2 гутују директно између Париза и Цариграда, без промене кола.

Возови № 1 и 2 имају везу у Нишу са возом № 201 и 202 из Солуна и за Солун.

Возови № 201 и 202 у вези су у Нишу са возом № 1 за Цариград и возом № 2 за Париз.

Возови № 11 и 12 у вези су у Лапову са возовима № 421 и 422 за и из Крагујевца и у Вел. Плани за возовима № 322 и 321 за и из Смедерева.

Возови саобраћају по средње-европском времену.

Бројеви дебље штампани и подвучени означују ноћно време од 6·00 часова у вече до 5·59 у јутру.

Време поласка возова у левом ступцу поред станичног имена чита се одго на ниже, а у десном ступцу оздо на више.

Кола се мењају у Вел. Плани за Смедерево, у Лапову за Крагујевац и у Нишу за Ристовац и обратно (сем директних кола између Пеште и Солуна и обратно.

Паробродима.

СРПСКО БРОДАРСКО ДРУШТВО

Важи од 31. Јула 1894. г. до даље наредбе.

Низ воду — *Недељом, Средом, Четвртком и Петком*

Пол. из Београда 5 30 изјутр
„ „ Смедерев. 8.10 пре п.
Дол. у Дубравицу 9.10 „ „

Дунавом — *Понедељ., Средом, Четврт. и Суботом*

Пол. из Дубравиц. 10 „ 8.20 „
„ „ Смедерева 11.30 „ 9.50 „
Долазак у Београд 3 по п. 1.30 по

Уз воду — Средј. и Четврт. / Понед. и Субот.

Недељом и Петком

Пол. из Београда 5.30 изјутр.
„ „ Смедерев. 8.10 } пре подне
„ „ Дубравиц 9.20 }
Дол. у Градиште 11 „

Понедељником и Суботом

Полазак из Градишта 5 30 изјут.
„ „ Дубравице 8 20 пре п.
„ „ Смедерева 9.50 пре п.
Долазак у Београд 1.30 по п.

ДУНАВСКО ПАРОВРОДСКО ДРУШТВО

Важи до краја Септембра 1894. год.

Локалне лађе између Београда, Земуна и Панчева

Из Земуна у Београд		Из Београда у Земун	
Пре подне у	По подне у	Пре подне у	По подне у 2
5, 6, 6.30, 7,	1, 1.30, 2.30,	5.30 6.30, 7.30	3, 4.30, 5.30,
8, 9, 10, 11	4, 5, 6, 7, 8	8.30 9.30 10.30	6, 6.30, 7 30
сати	сати	11, 11.30 сат.	и 8.30 сати.

Из Београда за Панчево у 6 пре, 1 и 7 сати по подне
Из Панчева за Београд у 4, 9 пре и у 4 сата по подне

Тисом

Земун — Сегедин

Недељом, уторником, четвртком и суботом у 8 сати у вече.

Сегедин — Земун

Недељом, уторником, четвртком и суботом у 5 сат. изјутра.

Савом

Из Београда за Обреновац, Шабац и обратно сваког дана у 7 сати изјутра.

Дунавом

Низ воду

Из Београда додирујући све станице са обе стране, сем Гроцке, до Галца, *Понедељником, Четвртком и Суботом у 5·30 сати из јутра*, са поштанским пароброДом Будимпешта Галац.

Из Београда додирујући све станице са обе стране до Моравице (Голубца) *Недељом, Уторником, Средом и Петком* у 5·30 сати из јутра, са поштанским пароброДом Будимпешта.

Уз воду

Из Оршаве за Београд и Будимпешту додирујући све станице сем Гроцке, *Понедељником, Четвртком и Суботом у 5 сати из јутра*, са поштанским пароброДом Галац—Будимпешта.

За Београд и Будимпешту:

Уторником, Средом, Петком и Недељом из Моравице (Голубца) у 3·30 јутро, из Градишта у 4.30, из Базјаша 5·15, из Дубравице 7·45, из Ковина 8·30, из Смедерева 9, из Гроцке 10, из Панчева 11 сати пре подне а стиже у Београд у подне.

Из Београда за Будимпешту сваког дана у 8 сати и 30 минута у вече.

МАЂАРСКО ДРУШТВО

Дунавом *)

Понедељником Средом и Суботом:

5·30 пре подне	Београд	—	—	5·—	по подне		
6·20 „ „	Панчево	—	—	4·—	„ „		
8·10 „ „	Смедерево	—	—	12·40	„ „		
8·20 „ „	Ковин	—	—	12·20	„ „		
9·05 „ „	Дубравица	—	—	11·20	пре подне		
9 35 „ „	Костолац	—	—	10·30	„		
10·35 „ „	Базјаш	—	—	9·30	„ „		
11·30 „ „	Градиште	—	—	7·30	„ „		

Уторником, Петком и Недељом.

Савом

Шабац—Митровица—Босанска Рача *сваког дана*

полаз. 5·— сати пре подне	Шабац	—	—	4·30	по подне	долаз.
5·15 „ „	Кленак	—	—	4·15	„ „		
6·20 „ „	Јарак	—	—	3·—	„ „		
8·— „ „	Митровица	—	—	2·15	„ „		
9·20 „ „	Босута	—	—	11·40	пре подне		
долаз. 10·20 „ „	Рача	—	—	11·—	„ „	полаз.

*) Има везе у Базјашу са возом № 1705 у 11·45 пре подне за Темишвар и са возом № 1072 у 9·10 пре подне за Будимпешту.

„— А, тако — хоћеш да ми га платиш, одговори мој господар. Ти си, ага, мудар и праведан човек.

„— Сад ћеш видети, рече ага, па заповеди својим робовима, да оточе вино из бурета.

„Кад се испразни буре, позва ме, да извадим дно. Ја послушах, а он заповеди сад јаничарима, да у буре стрпају мога господара. У часку му запушише уста, везаше га и стрпаше га унутра. Сад мени заповеди, да опет буре задним. Нерадо повиновах се, јер нисам имао повода да се жалим на мога господара, а знао сам да га кажњавају због моје кривице. Али је ту ишло о главу, а у нашем вилајету одавна је прошло време, кад су се људи сами жртвовали. Осим тога имао сам у џепу писмено, са којим сам другар у рђави, па како ми господар није имао порода, то сам имао најлепши изглед, да му цело имање добијем. Уз то—“

„Јами твоје разлоге, примети паша. Дакле наместо си дано над њим — казуј даље.“

„Да, честити пашо; али ако и нисам смео да се не повинујем, опет те уверавам, да сам то са тешким срцем учинио, тим пре, што нисам знао, каква судбина чека мене самога.“

*

„Када дано би намештено и обручи набијени, заповеди ага својим робовима, да буре опет напуне вином, и тако мој стари господар пропаде жалосно.

„— Завраћа буре, Грче, заповеди ага горопадно.

„Послушах и дрхћући стадох пред њим.

„— Збори, шта знаш ти о овој ствари?

„Помислих, кад је ага већ лишио живота мога господара, да му ништа неће шкодити, ако га ја будем мало лишио добра гласа. Одговорих, да заиста ништа не знам, него да је једанпут на посве подозрив начин нестало црна роба; мој господар није много распитивао зањ, па сада веома подозревам, да ће ја бити искусно исту судбину. Додадох, како ми се господар много вајкао, што је ага однео буре, јер је хтео да га још дуже задржи.

„— Проклети Јахудија! рече ага. Не сумњам, да је читаво тесте људи на тај начин смакнуо.

„— И сам се бојим, ага, одговорих, па сумњам, да ће бити мене одабрао као прву жртву, јер кад сам хтео да одем од њега, навало је да останем, па ми је дао ово писмено, са којим ћу да му будем другар и у